

Слънцето ёше мѣсеца :

Рада на вода отхожда —

Да ѿ не види слънцето! . . .

И въ тѣзи ёще искусствены стихове на познатыя нашъ
Млчаниъ :

« Вѣтре буйный, вѣтре мощный,

Мыглы тьмы поразвѣй!

Свѣтла звѣздо полунощна,

Ты на радость ми огрѣй. »

А най-хубово обращенье къмъ природата срѣщамы у
френскыя поетъ Millevoye, (*) именно въ неговото стихотворение : *La chute des feuilles* — *Паданьето на листоветъ* ;
тъй какъто и въ стиховетъ на Gilbert-a : (**) *Derniers moments d'un jeune poète* — *Послѣднитъ минуты на единъ младъ поетъ*. Тукъ ный ще дадемъ само свършека на подириитъ армонически стихове :

Salut, champs que j'aimais, et vous, douce verdure,

Et vous, riant exil des bois !

Ciel, pavillon de l'homme, admirable nature,

Salut pour la dernière fois !

Ah ! puissent voir longtemps votre beauté sacrée

Tant d'amis sourds à mes adieux !

Qu'ils meurent pleins de jours, que leur mort soit pleurée :

Qu'un ami leur ferme les yeux !

Т. Е. « Поклонъ (вм. сбогомъ) на васъ, полета конто обичахъ, и ты, пріятна зеленина, и ты, засмѣно заточение (вм. самотія) на дърветата !

« Небе, което си шагра (чаджръ) на челѣка, чудна природо, поклонъ ти за послѣдень пжтъ !

(*) Роденъ въ 1782, умрѣлъ отъ грѣдна болѣсть въ 1816 год.

(**) Подобно френскый поетъ, роденъ въ 1751, умрѣлъ въ 1780 год.